

בי-גיד

עיון בפרשת השבוע על פי ה"הכתב והקבלה"

באה מחסרון הכרה של רגש הכבוד כ"א דוקא מהכרתו והכרתו לטוב ובמדה הוגנת. ויצא לקראתו כשהוא עטוף, כדי שיהיה הבא אצלו מתכבד בכבודו.

9. מוסר אביך עמ' פ"א; מדות הראי"ה, כבוד ד' כל מזה שהשלמות הפנימית יותר חסרה כן הטבע מחפש להשתלם לצד חוץ. רק במעמד שפלות הנפש יתעורר חשק להתהדר לפני אחרים, בין במה שיש בו בין במה שאין בו. ועל כן חייב האדם להגדיל את רושם השלמות הפנימית, ודבריו ביחשו להכרת עצמו לאחרים יהיו תמיד במשקל הראוי.

10. אורות התורה ט', ו' ישנם שיצאו לתרבות רעה, מפני שבדרך למודם והשלמתם הרוחנית בגדו בתכונתם האישית המיוחדת. הרי שאחד מוכשר לדברי אנדה, ועניני ההלכה אינם לפי תכונתו להיות עסוק בהם בקביעות, ומתוך שאינו מכיר להעריך את כשרונו המיוחד הוא משתקע בעניני הלכה, כפי מנהג המורגל, והוא מרגיש בנפשו נגוד לאלה הענינים שהוא עוסק בהם, מתוך שההשתקעות בהם אינה לפי טבע כשרונו העצמי. אבל אם הי' מוצא את תפקידו וממלאו, לעסוק בקביעות באותו המקצוע שבתורה, המתאים לתכונת נפשו, אז הי' מכיר מיד שהרגשת הנגוד שבאה לו בעסקו בעניני ההלכה לא באה מצד איזה חסרון בעצמם של הלמודים הקדושים והנחוצים הללו, אלא מפני שנפשו מבקשת מקצוע אחר לקביעותה בתורה, ואז הי' נשאר נאמן באופן נעלה לקדושת התורה, ועושה חיל בתורה במקצוע השייך לו, וגם עוזר על יד אותם שירים גוברת בהלכה, להטעימם מנעם האגדה. אמנם כיון שאינו מכיר את סבת הרגשתו הנגודית בלמוד, והוא מתגבר נגד טבעו, תיכף כשנפתחים לפניו איזה דרכים של הפקר הוא מתפרץ ונעשה שונא וער לתורה ולאמונה, והולך מדהי אל דהי, ומהם יצאו מה שיצאו מבני פריצי עמנו, המתנשאים להעמיד חזון ולסמות עינו של עולם. – ובחלוק המקצועות השונים בסדרי הלמוד, לפי התכונות הנפשיות השונות, יש מי שנטייתו חזקה לחכמות מיוחדות, שגם הוא צריך ללכת לפי נטיות הפנימיות, ויקבע עתים לתורה. וזה וזה יעלה בידו, כי יפה תלמוד תורה עם דרך ארץ, וכבר נסתפקו ה"תוספות ישנים" בשלחי יומא בזה, מה שיהיה עיקר וטפל, ובכלל הדבר תלוי לפי התכונה וטבע הנפש של כל אחד ואחד.

למדות טובות ולמעשים טובים. ע"כ ראוי לכבד את הבגדים, להורות שהדבר העקרי במציאות הבגדים לאדם הוא בשביל כבודו ומעלתו, לכסות ערותו ולהלבישו הוד, ומפני הטעם העיקרי הזה נזדמן ג"כ ההכרח הטבעי שהאדם צריך לבגדים ג"כ להגנה מצנה. אמנם אם לא הי' צורך מוסרי בבגדים, לא הי' כדאי שרק ההגנה מן הצניעה תחייב את מציאותם, וכבר הי' האדם יכול להיות באקלים כזה שאין בו צורך חושי בבגדים, ועכ"ז ילבשם מפני צד המוסרי שבהם.

6. שבת קמ"ה, ב' ורש"י מפני מה תלמידי חכמים שבבבל מצוינין לפי שאינן בני תורה. מלוינין – מלוינין עלמין בלבושים נאים: מלוינין – מקושטין: שאינן בני תורה – כל כך, לכדלם כזני ארץ ישראל מחמת תורתם מכדלים אותם מחמת לבושתם, שגראון חסודים:

7. זבחים פ"ח, ב' אמר רבי עיניני בר ששון למה נסמכה פרשת קרבנות לפרשת בגדי כהונה לומר לך מה קרבנות מכפרין אף בגדי כהונה מכפרין כתונת מכפרת על שפיכות דם ... מכנסים מכפרת על גילוי עריות ... מצנפת מכפרת על נסי הרוח ... אבנט מכפר על הרעהור הלב ... חושן מכפר על הדינין ... אפוד מכפר על עבודת כוכבים ... מעיל מכפר על לשון הרע ... וציץ מכפר על עזות פנים.

8. עין אי"ה שבת א', ב', קט"ז נתעטף ויצא לקראתו. דרך הענוה האמיתית היא לכבד ג"כ את עצמו במדה הראויה, כי יסוד הענוה היא הכרת האמת לאמתה, בלא שום עורון וערכוביא של דמיון, שברוב האנשים האהבה הנפרזה לעצמם מסמאת את עיניהם מלראות בחסרון הנמצא בעצמם, וממילא גם בטובת ריעיהם וביתרונם. אבל הענו רואה את עצמו מכובד מצד צלם אלהים אשר בו, מצד החכמה והטוב הנקנה בנפשו, ומוכן לראות ג"כ את חסרונותיו בלא שום משוי פנים, וכן רואה הוא ביתרון חבירו מצד צלם אלהים וסגולת הנפש. ע"כ בהיותו מכבד את עצמו, יתכוין שיהיה בכבודו מכבד לאחרים, שיותר ניכר הוא כבוד הבריות כשמכובד מכבד אותם משיכבדם בזוי. ע"כ מצא לנדרש שיהי' מתעטף, שזהו רגש הכבוד, שמתירחש לעצמו בהיותו הדור בלבשו מעוטף בנימוס, להורות שאין הענוה

1. שלמות כ"ז, ב' ועשיית בגדי קדש לאהרן אֶזוּיָה לְכַבֹּד וּלְתַפְאֶרֶת:

2. הכתב והקבלה שמות כ"ח, ב' לכבוד ולתפארת. לכבוד האל ית' בהיותם בגדי קדש לעבודתו, ולתפארת שיהיה כהן מורה נורא על כל סביביו שהם תלמידיו החקוקים על לבו וכתפיו:

3. הכתב והקבלה בראשית ל, י"א קָנָה ... ול"ג שיעקר לשון בגידה ענינו העלם וכסוי, כלשון בגד שהוא הלבוש המכסה את הערום, כן הבוגד יכסה שנאתו במרמה להתראות לדעהו כאוהבו למען יבטח בו. ולזה בשלא היה ההריון נכר בזלפה (כמ"ש רש"י), וכל ימי עבודה היה העבור נעלם מעיני כל, והיתה א"כ הלידה לידה פתאומית ותמהון, ע"ז אמרת לאה לפי הכתיב "בגד" על העלמתו עד הנה:

4. הכתב והקבלה במדבר י"ט, כ"א יכבס בגדיו. ... וגם ע"ד הפשט יש לכלול בשם בגד גם שאר כלי תשמיש, אף שאינם למלבוש, כמו (במדבר ד') ופרשו עליהם בגד תכלת שאינו רק לכסות ונקרא בגד. וכן דבר הטווי והארוג המשמש מעשה סל וקופה להניח בו הפצים ולקשרם יחד נקרא בגד, כמו ולקחו את כל כלי השרת ונתנו אל בגד תכלת. וכמו שישמש שם בגד גם על שאר כלים.

5. עין אי"ה ברכות ב', ט', רנ"ח כל ההנאות האנושיות שנקבעו בשביל שני מיני תועלויות, בשביל תועלת מוגשמת לגמרי כצרכי החומר הפשוט, שבהם האדם שוה לכל בע"ח. ובשביל תועלת שיש בה רושם של שאר רוח האדם, ראוי תמיד להכיר שיסוד הדבר ועקרו היא אותה התועלת שיש בה יתרון לאדם באשר הוא אדם. הבגדים עשויים לתכלית הגנה מן הקור, זאת היא תכליתם הפשוטה שגם כל בע"ח יחושו כן, והם יתרים עליו שיש להם הגנה זו בטבעם, הלבוש הטבעי שלהם, עורם ושערם או צמרם וכיו"ב. עוד יש יתרון לאדם שמנה הם מכבדותיה, הכבוד הנמשך מהבגדים שהאדם מתהדר בהם בתור אדם המעלה הראוי לו לפי יתרונו השכלי. וכאשר הכרת היתרון של האדם לעצמו הוא מבוא גדול להרמת ערכו בסגולותיו היקרות הנוגעות